

1 SKYRIUS

Breilane snigo. Didžiuliai pūkuoti dribsniai užklojo visa aplinkui tarsi šviežiai kirpta šlapia vilna. Žūtbuti reikėjo paslėpti keletą svirduliuojant numintų pėdsakų – nuo akmenyno pašlaitės ligi pat pirmųjų pastatų virtinės. Slėpti nuo Elizifos Dievo. Išsiblaškiusi jo galva sukosi nuo gausybės minčių, anksčiau pėdsakai jo nedomindavo, tačiau niekad negali žinoti. Juk tik todėl šitaip ir drėbė. Lengvos tirštos skiautės tirpo ant šiltos veido odos. Švelnus atlydys ją drėkino, tirpdydamas varveklus kaštoniniuose plaukuose ir nematomais pirštais vyniodamas šlapias garbanas.

Ji kažkur klestelėjo ant kelių, kad kiek atsipūstų. Sniego pusny rankos atrodė raudonos ir ištinusios. Niekada nebuvo tokių mačiusi. Žvarbaus vėjo šuoras pakuždėjo į ausį, kad bus palikusi pirštines akmenyno pašlaitėje. Arba pametusi kažkur pakeliui? Ji ramino save panašiai kaip teta Raketė, jei kas nutikdavo: „Niekio baisaus, Tora. Niekas nežino, kad tai tavo pirštinės.“

Jai pakilus eiti, drobinėje kuprinėje ėmė ritmingai daužytis medinis samtis. Jis be paliovos plakėsi į kraštus! Tarytum niekuomet nebūtų kasęs žemės nei akmenų. Tarsi nepagelbėjęs jai įvykdyti šiuorpusio dalyko. Tora nebyliai prašėsi tylos. Kas nors juk gali nugirsti apie jo darbelius.

– Sninga! Viskas baigėsi!

Vis dėlto į brezentą dunksinčio medžio garsas stiprėjo, tolydžio peraugdamas į visur sklindantį aidą. Ji vėl klestelėjo ant kelių, taigi turėtų įsivyrauti ramybė. Užsimerkė ir apglėbė save.

Kai vėl atsimerkė – visa viržynė baltavo nuo ramunių. Su geltonomis akutėmis. Su kuokeliais, besiplaikstančiais pučiant lengvam vėjeliui. Viržynė vilnijo. Nuo namų sklindanti šviesa gaubė ramybe visa aplinkui. Ji pajuto, kad burnoje ir nosies ertmėje kažin kas susikaupė. Bet nenori ištrūkti. Ir samtis dabar tylėjo. Kažkas panašaus į džiugesį užliejo joje vieną po kitos visas ertmes. Viskas baigėsi. Ji ištvėrė!

Brisdama per ramunių jūrą ji nebejuto savo kūno. Negirdėjo jokių garsų, nejautė kojų, vedančių keliu. Virš jos plačiai išsidriekė balzganas dangus. O visą baltumą negrabiai teplojo kaminų dūmai.

Netrukus jos kelyje iš abiejų pusių ėmė rasti vartelių stulpeliai. Porą kartų tolumoje matė žmonių figūras. Jos pradingdavo jai dar neprisiartinus. Ji troško pranykti iš čia. Tačiau tarp kojų buvo prisikrovusi daugybė sluoksnių įklotų, permirkusių sukresėjusiu krauju, nors to ir nejuto. Buvo išmokusi, jeigu kažkas yra, vadinasi, išties *yra*, net jei to ir nejauti.

Priėjusi namus, iš įpročio pasuko į ponios Karlsen namą. Buvo nusiteikusi blogiausiam, ir tai nutiko: rudu paltu vilkinti ponia Karlsen stovėjo ant laiptų ir nusigręžusi rakino laukujes duris. Rankos judėjo velniškai mikliai kartu su didžiule, ant dešiniojo peties karančia tamsiai ruda rankine. Šioji tabalavo it švytuoklė poniai Karlsen sukantis į Toros pusę.

Ji nužvelgė Torą, ir nuostabos kupinas šypsnyš įsiziebė išblyškusiame veide.

– Ak, tu dar lauke? Taip ir jaučiau, kai neatsiliepei į beldimą. Norėjau pakviesti išgerti arbatos su bandelėmis. Nemanau, kad suki galvą dėl maisto. Vaikštai be kepurės? Šitokiu oru! Mieloji, turi labiau rūpintis savimi. Nors tai ir ne mano reikalas.

Snigo. Mostu išreikšdama nuostabą, ji giliai atsiduso. Tuomet beregint užsimovė pirštines.

– Viskas paruošta šermenims. Laidotuvės bus tikrai gražios. Iškilminga ceremonija. Reikėtų ir tau ateiti.

Ji nubraukė snieguotą palto palanką, nudrykusią palei apsnigtus turėklus. Paskui be galo lėtai praplaukė pro Torą ir atsidūrė tarsi gėlių pievoje. Atrodė, lyg būtų atsivėrusios durys, o žiedų aromatas ėmęs plūsti į pieva einančią poniją Karlsen.

Sakytum ji niekad nebūtų mačiusi ponios Karlsen anksčiau. Torai norėjosi bėgti paskui ją ir apšilti. Tačiau, tausodama save po patirtų kančių, nepasijudino iš vietos. Ji ėmė sunkiai kabarotis laiptais aukštyn. Žinojo, kad čia kabančiam veidrodžiui norėjosi visa prieš ją apnuoginti, jei tik ji grįžteltų.

Kišenėje ėmus raustis rakto, prapuolė visa, kas buvę. Žmonės, gėlių pieva, gniutulas pašlaitėje, samtis. Jie sustojo ties durimis ir nebepajudėjo iš vietos.

Nes ji nenorėjo, kad jie užeitų vidun.

Raizgalynė. Visur. Išnarplioji vieną, teks narplioti ir kitą. Blogiausio neatsikratysi.

Koridoriuje virš praustuvės ritmingai lašėjo iš čiaupo. Ji nukniūbčiojo prie jo. Masyvi krosnies siena, ant kurios džiūvo skalbiniai, buvo dar šilta. Priglaudė abi rankas ir kaktą. Pastovėjo palinkusi priekin. Tuomet lėtai gurkštelėjo negardaus vandens. Stebėjo, kaip jis dingsta pro skylutes. Ant emaliuoto praustuvės paviršiaus nuo drumzlinio vandens kaupėsi rudi bjaurūs ratilai. Visa tvarkantis amžinasis vamzdis. Visa, ko ji neįstengia nuryti, siunčiantis į jūrą.

Kai ji vėl atsuko čiaupą, pati kažin kur nuplaukė. Laikėsi įsikibusi į šlykštų guminią praustuvės kraštą. Negelbėjo. Vamzdynai ją įsitraukė. Sunkūs dideli lašai kapsėjo jai ant sprando ir stūmė žemyn. Galiausiai ji prigludo prie vienos iš skylių krašto, bet

išsilaikyti nepajėgė. Vamzdžiai pasirodė esą žymiai platesni, nei ji galėjo įsivaizduoti. Vis krito ir krito. Besvorė it snaigė. Kanalizacijos kanale buvo drėgna ir šilta. Gana saugu. Ji pasidavė. Dabar jau greičiausiai pakeliui į jūrą. Nebesvarbu. Tik krito ir plaukė.

Tarpduryje atsivėrė kambarys. Nors užuolaidos buvo užtrauktos, lango skersiniai dalijo grindis į aštuonias pilkas dalis. Viduje buvo beveik tamsu. Tik kelio žibintų šviesa skverbėsi pro apsnigtus stiklus. Prieš uždegdama šviesą Tora pravėrė krosnies dureles. Teberuseno. Kraujuotos klijuotės nė padujų.

Tora suprato, kad privalo susidraugauti su daiktais, norėdama viską užglaistyti. Kai mazgojosi, burnoje pajuto kylant švino ir kanalizacijos kvapą. Ir iki šiol tebejuto.

Atsargiai prie durų užčiuopė jungiklį. Šviesa nelyginant šaltis ėmė srūti vidun. Kaip bausmė. Kraujo dėmės ant grindų? Kodėl ji nepastebėjo jų anksčiau, kai valėsi prieš išeidama? Dėmės artėjo link jos. Tiesiog nuo grindų. Siurbėsi į akis, žilpino. Koridoriuje susirado skurlį ir patrynė toje vietoje. Praustuvėje jį gerai prateleškavo lediniu vandeniu ir vėl pakabino. Kad niekas nepastebėtų, jog skuduras buvo naudotas.

Skubiai nuleido ritininę užuolaidą. Kambarys tapo geltonas kaip visuomet. Kažin kas nutikdavo kaskart jai užtamsinus langus. Dabar šitai teikė tikrą paguodą.

Ji užsirakino ir lėtai nusirengė. Kepurė ir šalikas, kuriuos buvo įsikišusi tarpkojin, nusidažę įvairaus raudonio atspalviais. Pastovėjo priešais atvertas krosnelės dureles dvejodama, laikydamą juos rankose. Tada skubiai viską sumetė į ugnį. Liepsnos tarsis išsiveržė iš krosnies ir apgaubė ją. Degino veidą, skverbėsi į galvą. Toji ėmė plėstis ir išsipūtė lyg balionas, skraidžiojantis po kambarį su visu turiniu.

Visa tai vyko ryškioje šviesoje. O ji sklido ir sklido.

Tora gūžėsi lovoje ir mąstė apie mirusį ponios Karlsen vyrą. Sustingęs ir tylus jo kūnas guli senelių namuose, kur gyveno ke-lerius metus. Atrodytų, jis galėjęs būti tėvu poniai Karlsen, mąstė Tora. O gal greičiau jis tebuvo vien kapo duobe, kuri ją taip išgąsdino? Ji neišdrįso nusileisti kopėčiomis ir išrausti nedidelę duobelę gniutului paslėpti.

Gniutului? Paukščiukui! Išslydusiam iš jos, kai ji tįsojo ant klijuotės priešais lovą ir leidosi draskoma į gabalus. O lovą tai ji tausojo. Ji tebebuvo tokia pat švarutėlė ir tvarkinga kaip visuomet. Senosios klijuotės nebelikę. Ugnis ją prarijusi. Ji ilgai dejavusi židinio pilve.

Jos mintys sukosi dar ir apie kapą, arba ponios Karlsen vyrą, privertusį ją palikti mažąjį gniutulą akmenyno pašlaitėje ir už-ritinti akmeniu. Ir kopėčias pastatyti į vietą ji pamiršusi! Šitaip išsigandusi kapo duobės.

Breilano duobkasys iki kelių klampojo per šlapią sniegą ir, atrodė, mažai tenutuokė apie Mūsų Aukščiausiojo užmačias vasarai. Greičiausiai jis tikėjosi lietaus, nes nepridengė naujo direktoriui iškasto kapo. Ir štai dabar buvo lengva atspėti, kad sniegas susirado vietą giliai duobėje. Ir apskritai palaiminti visi išlikę gyvi šiai velniškai šaltai ir ilgai žiemai besibaigiant.

Jau vien mintis būti duobkasiu tokioje atokioje vietoje bylojo apie ankstyvo pavasario būtinybę. Tačiau gyvenime ne visuomet taip paprasta. Duobkasys stovėjo ir žvelgė į senus baltos įrankių dėžės kampus. Tuščia. Nėra kopėčių! Argi taip toli nuo namų ir tvartų bent viena gyva dvasia galėjo pasinaudoti kopėčiomis?

Duobkasys metė žvilgsnį į šviežutėlį sniegą, tarsi įsivaizduodamas, kad kopėčios praskriejo virš žemės, nepalikdamos

pėdsakų. Dieną jis – ne koks bailys. Tačiau visi žino: neįmanoma, kad kopėčios pačios judėtų! Jis nusišluostė smakrą, o visu grėsmingų, vėjo košiamu kūnu perbėgo drebulys. Judesys, atspindintis sumišusią vienatvę.

Tada vyriškis vėl leido žvilgsniui slysti virš kapinių. Lyg pagrobimu įtartų vėją. Žvairuojančios akys virš išblukusios šviesos. Jis neryžtingai pajudėjo kapo duobės pusėn, kol koja staiga atsitrenkė į kažką kietą ir nemalonų, kad vos neįvirto į duobę. Sustabdė žvilgsnį ties kvadratinio šviežiu sniegu užklotu paaukštiniu tiesiai sau už nugaros. Kopėčios. Paspardė jas, kad nukristų sniego pluta ir pasirodytų baltai dažyti mediniai rėmai. Užsikėlęs ant peties ir niekinamai raukdamas antakį dirstelėjo žemyn į duobę, tarytum pats sau tardamas: „Šiam vaikinui čia dar ne laikas, nors prisnigtų ir iki paties viršaus! Išvargusiam senoliui ir jo karsteliui vietos visuomet užteks.“

Duobkasys padėjo kopėčias į vietą ir išsitraukė kramtomojo tabako. Paskui nušlepsėjo iki valsčiaus ir kavinės. Vaikiniai ten išgirdo apie kopėčias. Susižvalgė, bet nepratarė nė žodžio. Buvo ir anksčiau prisiklausę gąsdinančių duobkasio istorijų. Žinojo, koks įžeidus tampa jį pajuokus. Netinkamas metas murkdyti paliegusį senąją duobką. Dvejos turto varžytynės jau įvykusios, o ir pienas su sviestu išbrangęs.

Nuo šiol duoną greičiausiai teksią valgyti be sviesto, vien su pienu, kai tik šitoks vargšo atlyginimas. Išties bauginanti istorija!

2 SKYRIUS

Garsai skverbėsi į ją tarsi pro realybės membraną. Beldimas? Išnarinto peties skausmas. Įsisenėjusio troškulio vimdantis skonis. Jausmas, kad kažkas ją sugriebė. O gal vis dėlto garsas sklinda nuo durų?

Tora atsimerkė. Durų rankena nestipriai judėjo aukštyn žemyn. Paskui liovėsi, o atsargus beldimas užliejo ausis kurtinančiais smūgiais.

Tora pamėgino apsidairyti aplinkui. Pravertos krosnelės, kuri jau nebeskleidė šilumos, durys. Neišvėdinto kambario kvapas. Vatinė antklodė pusiau pakritusi po lova. Ir kilimėlis. Kurgi jis?

– Ar tu namie, Tora?

Balsas aiškus. Tarytum iš jos pačios.

Ji įkvėpė oro, bandydama priversti liežuvį judėti, o smegetis – dirbti. Nepadėjo. Tyla it siena tvyrojo tarp josios ir durų.

– Paruošiau užkąsti, jei tik neatsisakytum.

Ponios Karlsen balsas pasklido po visus kampus it gėdingas aidas.

– Blogai jaučiuosi, jūs žinot...

Balsas neišdavė. Keistai. Jis šliaužė grindimis ir susirangė palei ponios Karlsen kojas. Nuolankiai.

Vėl beldimas.

– Ar neatidarytum? Norėčiau tave pamatyt. Gal turi temperatūros?

– Ne, tik truputėlį pailsėsiu.

– Tai gal norėtum, kad atneščiau tau maisto?

– Labai ačiū. Aš nealkana...

– Tai kur jau ten.

Balsas koridoriuje užsisklendė ir paniuro. Jis nusinešė su savi-
mi laiptais žemyn pačią ponią Karlsen. Tyla buvo tokia maloni.
Tokia maloni.

Tora užvėrė apledėjusią langinę, ir vakarą įtraukė sūkurys.
Judesiai tapo lėti ir begarsiai.

Kitą rytą ji įsileido ponią Karlsen.

Šioji stovėjo tarpdury su padėklu rankose. Kaip žmogus. Nei
daugiau, nei mažiau.

– Tu sergi! – be menkiausios dvejonės pareiškė ponia Karlsen.
Balsas sausas, tvirtas ir neįtariantis. Tora galėjo atsikvėpti. Kavos
ir maisto aromatas. Ponia Karlsen iš virtuvės atnešė kavinuką ir
pastatė prie lovos ant storos juodai raudonai dryžuotos puodkė-
lės. Ji mielai išgertų su Tora puodelį kavos, bet turinti tiek daug
darbo.

Be kita ko, ji kiek baiminasi užsikrėsti. Taigi, Tora neturėtų
suprasti jos neteisingai. Bet ji negalinti sirgti per laidotuves.

– Gavai laišką! Atnešiau tau ir laikraštį, – pasakė ji ir garsiai
perskaitė: – „Tragedija Holivude. Keturiolikametė Šeril nudū-
rė gangsterį, kuris kėsinosi nužudyti jos motiną Laną Turner!“
Siaubinga, ką išdarinėja Holivudo jaunimas. Na, ne kiek už tave
ir jaunesnė. Gali džiaugtis, kad gyveni gerokai ramesnėje aplin-
koje. Tikra tiesa.

Ant padėklo kraštelio gulėjo Ingridos laiškas.

– Turi temperatūros? Greičiausiai dėl to, kad vaikštai pus-
nuogė. Nors esi jauna, negali plikinėti po lauką. Turėtum žino-
ti, kad dar ne pavasaris. Velniškai šalta. Verčiau ramiai pagulėk.

Šiandien neik į mokyklą! Paskambinsiu ir pasakysiu, kad susirgai! – pareiškė stovėdama tarpdury. Ir dingo.

Laiške tūnojo Ingrida. Torai šiandien nesinorėjo jos žodžių.

Su kiekvienu duonos ir sūrio kąsniu joje žiebėsi trapus džiu-gesys. Kąsnis po kąsnio. Kol ji nuslinko ant pagalvės, pajutusi at-gaivą.

Rytmetį ji keletą kartų turėjo keltis iš lovos, kad sustabdytų pienoplūdį. Smarkiai tekėjo, todėl teko įsikišti rankšluostį. Vienąsyk ji matė save laiptinės veidrodyje: nerangią ir juokingą būtybę su išpampusia krūtine po naktiniais marškiniais. Panėšėjo į Ūlę iš žvejų kaimelio, kuris, apsimituriavęs stambiai gėlėtą raudoną mamos suknelę, mokyklos baigimo proga suvaidino senutę. Ją apniko toks bauginantis troškimas, kad ten būtų ne ji, jog net ėmė kvatotis. Kvatojosi ilgai ir garsiai.

Vienąkart ji stovėjo prie klozeto ir manė pravirksianti. Skaudėjo krūtis. Mėgino žįsti pati. Nesisėkė. Atsargiai spustelėjo, kad imtų tekėti pienas. Kartkartėmis regėdavo mažytį kūnelį.

Taip jau atsitiko, kad jai pritrūko jėgų.

Ponia Karlsen apačioje tai įeidavo, tai išeidavo pro duris. Ma-tyt, stumdė baldus. Sykį šūktelėjo jai, kaip sekasi. Tora tik įkvėpė giliai ir atsakė. Viskas gerai.

Ponia Karlsen nedažnai kildavo laiptais aukštyn. Ir vis dėlto Torai gerokai palengvėjo pagaliau išgirdus pažįstamą garsą, bylo-jantį, kad ponia Karlsen užrakino laukujes duris ir nuėjo miegoti.

Tuomet pirmiausia Torai reikėdavo neprisileisti sapno ar-tyn. Visą popietę jos galva buvo tarytum skausmingas pūlinys. Ji įkalbinėjo save pasivaikščioti po kambarį, įvertinti detales, viską sužiūrėti, kol neatėjo ponia Karlsen. Mergaitė svarstė, ar nakčiai turėtų užsirakinti kambario duris. Ką pasakytų šeimi-ninkė, jeigu Tora nusileistų su padėklų jai dar neišėjus į banką? Betgi jai reikėtų. Neištvertų, jei žmonės paprasčiausiai ateitų ir

ją pamatytų. Ir kilimėlį nuo sienos reikia nuimti, kad nesimaty-
tų dėmių nuo pieną švirksčiančių krūtų. Ji dar turinti peržiūrėti
kažkokią smulkmeną, kurią jai parodė ponias Karlsen.

Naktį Randi kartu su Tora siuvinėjo užtiesalo, kurį buvo jai do-
vanojusi, fragmentus. Jis gerokai prairęs. Randi guodė sakyda-
ma, kad pataisys, bet Tora taip susigėdo, jog net nedrįso pakelti
į ją akių. Joms taip besėdint nešinas stora virve atėjo dėdė Simo-
nas ir smagiai juokdamasis jas surišo. Vis dėlto kažin kas čia buvo
ne taip, nes kai ji pažvelgė žemyn, pamatė susuktą iš odos virvę,
kuri šaltutėlė it negyvėlis lietési prie rankų. Tai buvęs kraujagys-
lių raizginys, iš virvės įaugantis tiesiog jai į galvą. Tačiau kiti nie-
ko nepastebėjo. Galiausiai jai nebesisekė išsiuvinėti nė menkiau-
sio fragmento. Suparalyžiavo rankas.

Tora pabudo ir užsidegė šviesą.

Nustūmė antklodę į šalį ir apsidairė.

Ketvirta valanda ryto.

Išsitiesė link spintos ir kojomis prisitraukė užtiesalą artyn.
Kraujo dėmės tapo sukietėjusiais tamsiais žvyneliais visame rau-
doname paviršiuje. Lyg amžinas priekaištas, kad ji čia turėjusi su-
vystyti nenuvalytą paukštelį. Ji apsisiautė užtiesalu. Įsikišo kojas
į veltinius ir atsisėdo prie stalo.

Ranka mechaniškai siekė mygtuko ir įžiebė lempą. Vieną po
kitos ji vartė ant stalo gulinčias knygas.

Tuomet ėmė skaityti angliškus žodžius.

Nenusakomas šermenų dalyvių godulys įsismelkė į visą namą.
Skardžiabalsė ponias Karlsen tarsi ir mėgino sukliudyti jiems lįsti
ją į širdį. Tačiau nesėkmingai. Ji greičiausiai baiminosi savo vyro

giminaičių taip pat, kaip Ingrida bijodavo sąskaitų, gaunamų paštu. Torai pagailo ponios Karlsen.

Tačiau svečiai kėlė grėsmę ir Torai. Jie bet kada galėjo atsirasti palėpės prieangyje ar tualete. Vienos moters vaikščiojimas priminė šmėklos. Begarsis. Girgždesys pasigirsdavo tik po keleto minučių jai praėjus. Kai ponja Karlsen išeidavo apsipirkti, toji imdavo varstyti palėpės spintas. Tora girdėjo, kaip ji pralėkė pro jos duris į savo kambarį. Ir viskas nutilo. Žaižaruojanti, kupina pykčio jos akis pro rakto skylutę įsigavo tiesiai pas Torą į lovą.

Pirmąkart gyvenime Tora suvokė, kaip menkai ji temėgsta žmones.

Palėpė buvo jos vienos, išskyrus tą metą, kai vyriškis, nuomojantis kambarį koridoriaus gale, grįždavo iš jūros diena ar dviem. Dabar palėpę buvo užplūdusios čežančios, tarškančios, vapančios būtybės, kurioms rūpėjo tik viena – užkasti senąjį Karlseną po žeme ir išsiaiškinti, ką jis paliko spintose bei stalčiuose. Iš pokalbių buvo aišku, kad jie ketiną palaidoti ir pačią poniją Karlsen. Žodžiai sruvo pro sienas tiesiai Torai į ausis. Ją apniko baimė, kad jie bus suplanavę žmogžudystę.

Vienas vyriškis nesustodamas kalbėjo, esą namas nieko vertas, o žemė – lobis. Jo balsas šniokštė tarytum jūra po Šimtabučio lauko išvietėmis. Tikšdamas ant sienų godžiai laižėsi, o ji, gulėdama užmerktomis akimis, tarsi juto jį ant veido odos. Jos poros visą laiką nervingai valėsi.

Nuo jų kūnų girgždantys čiužiniai, į dubenį liejamo vandens ir kiti garsai, kurių negalėjai suprasti, kiaurai per sienas nešė jai knarkimą, kvėpavimą. Viskas Torai buvo taip pasibjaurėtina, kad ji užsimanė pasidalinti savo mintimis su ponja Karlsen, kai tik ši vakare ateis ir paklaus apie gripą.

Tačiau, aišku, nepasakė nieko. Be kita ko, pablyškusia šypseną Tora pranešė rytojaus dieną keliausianti į mokyklą. Ar ponja

Karlsen negalinti parašyti raštelio? Tora laimino aštrias alkūnes, kyšojusias iš juodos suknelės rankovių, ir mažytę burną susirūpinusiame veide, kol moteris brūkštelėjo glaustą raštą apie temperatūrą, gerklę ir gripą. Apačioje pasirašė: Stela Karlsen, namo savininkė.

Stela! Tai bent keistas vardas. Ir dar tokiai kaip ponija Karlsen! Stela! Argi tai ne žvaigždės pavadinimas? Arba laivo. Kunigo kailaitė saloje vardu Stela.

– Rytoj į kapines geriau neik!

Ponios Karlsen balsą sugėrė sienos, o jos veidas plėtėsi ir plėtėsi. Tora papurtė galvą ir nurijo seiles. Būtų norėjusi pasakyti kai ką malonaus. Nepajėgė.

– Tau per šalta čia, ypač po ligos. Nusileisk išgerti kavos. Ketvirtą!

Jai išėjus, Tora užsirakino duris ir išsitraukė drabužius rytdienai. Kiek padvejojusi užsitempė džinsines kelnes. Užtrauktukas sūėjo! Neįtikėtina, kad kūnas vėl toks pats. Ji nudelbė akis. Nesiryžo išeiti į koridorių ir pažvelgti į veidrodį. Kas nors gali ateiti. Pastovėjusi ilgėliau ėmė drebėti. Tačiau rytą bus geriau. Kur kas geriau! Mėgino pamatyti save mažame veidrodėlyje, kabančiame ant sienos. Ją svaigino ir pykino. Tačiau žingeidumas nugalejo. Nedrąsiai pasilypėjo laikydamasi sienos. Kelnės aiškiai rodė, kad anksčiau jas mūvėjo kitas kūnas. Tarytum būtų jas pasiskolinusi iš ko nors, vilkinčio keliais dydžiais laisvesnius drabužius.

Šitaip bestovint ir bespoksant į save, Torai šovė mintis, jog, nepaisant varvančių ir plyštančių krūtų bei kraujavimo, ji visa tai jau ištvėrė.

Ar galima tuo patikėti? Ji pasisuko, kad pamatytų apdribusių kelnių juosmenį ir iš šono. Nulipusi nuo kėdės, griuvo į lovą su džinsais. Iš akių plūste plūdo. Palengvėjimo upė.

O šaltas, negyvas gniutulas akmenyno pašlaitėje?

– Koks dar gniutulas?

Pasak kalbų, toli palei fjordą slenka atlydis. Žvarbus ir drėgnas, tad jokios vilties kada nors sulaukti pavasario.